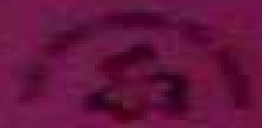

Nhiều tác giả

Sức mạnh của Người Mẹ

Nhà Xuất Bản Thanh Niên

Nhiều Tác Giả

SỨC MẠNH CỦA NGƯỜI MẸ

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách : Fanpage :

<https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

Nhà Xuất Bản Thanh Niên

Mục Lục

Lời Giới Thiệu

Món Quà Cuối Cùng Của Người Mẹ

Bức Thư Được Gửi Từ Thiên Đường

Lời Của Con Gái Mẹ

Con Nuôi

Không Chịu Buông Tay

Thiên Thần Đẹp Nhất

Lòng Tốt Của Mẹ Đã Cho Con Nghị Lực Trong Cuộc Sống

Thần Hạnh Phúc

Ba Chị Em

Ước Mơ Của Mẹ

Bài Học Của Mẹ

Học Cách Lắng Nghe

Con Yêu Mẹ

Tình Mẹ

Cám Ơn Mẹ

Nụ Cười Của Người Mẹ

Khi...

Hoa Cho Mẹ

9 Ân Đức Của Cha Mẹ

Lật Đật

Mẹ Đã Sinh Ra Tôi Hai Lần

Kho Báu Dưới Lòng Đất

Những Chậu Hoa Phong Lữ

Hóa Đơn

Thư Gửi Con Gái

Mẹ Yêu Con

Để Đọc Khi Con Một Mình

Mẹ Kế

Hai Người Mẹ

Bobsy

Sức Mạnh Của Người Mẹ

Mảnh Đĩa Vỡ

Trái Tim Của Mẹ

Mẹ Lạnh Lẽm Phải Không?

Tình Mẹ Bao La

Lời Giới Thiệu

Hãy mang đến cho nhau những giây phút êm đềm, những tình cảm ấm áp, xua tan đi cái lạnh giá mà ai đó đang phải chống chọi trong cuộc đời. Đó là thông điệp mà các tác giả cuốn sách mong muốn trao gửi cùng bạn đọc.

Nội dung cuốn sách là sự hội tụ của biết bao câu chuyện về tấm lòng nhân hậu, những câu chuyện kỳ diệu ấy được tạo nên bởi những con người rất đời giản dị, họ hiện hữu ngay trong cuộc sống của chúng ta. Đó là một chú bé ngây thơ đã khiến cho bà cụ già quên đi cái chết đang đến gần. Đó là một món quà vô hình làm đẹp ước mơ thần thoại của tuổi thơ trong đêm ông già Noel giáng thế. Một cái nắm tay thật dịu dàng khi bạn đang ngơ ngác giữa ngã ba đường... Tất cả đưa con người vào một thế giới tràn ngập sự hạnh phúc, tình yêu thương và sự cảm thông.

Với ước nguyện được chia sẻ những tình cảm thiêng liêng, cao đẹp ấy, chúng tôi đã tiến hành biên dịch, biên soạn cuốn sách này với nguồn thông tin chủ yếu trên mạng Internet. Đó là tâm sự của nhiều bạn đọc trên thế giới, họ ở mọi tầng lớp trong xã hội, nhưng cùng có chung một mong muốn là hướng cuộc sống đến gần Chân - Thiện - Mỹ.

Xin cảm ơn các tác giả và trân trọng giới thiệu cùng bạn đọc!

Minh Phượng

Món Quà Cuối Cùng Của Người Mẹ

Tặng con yêu của mẹ - tình yêu của con!

Tôi đang ở trong đám tang một người bạn lớn mà tôi yêu quý nhất - chính là mẹ tôi. Cuối cùng thì mẹ cũng thua trong trận chiến dài ngày với bệnh ung thư. Mà tôi thì mới 18 tuổi. Nỗi đau quá lớn đến mức nhiều khi tôi cảm thấy bản thân cũng không thở được nữa.

Mẹ là người vỗ tay to nhất khi tôi chơi trong các giải thể thao của trường. Mẹ cầm một hộp khăn giấy ngồi ôm tôi vào lòng để lắng nghe về lần đầu tiên trái tim tôi tan vỡ. Mẹ an ủi tôi khi bố mất. Mẹ giúp tôi mua sách ôn thi đại học, và tất cả những điều ước của mẹ là dành cho cuộc sống của tôi.

Hầu hết mọi người đều buồn bã rời khỏi nhà thờ khi đám tang gần kết thúc, nên không ai để ý tôi ngồi một mình một góc. Tôi đi đâu cũng là cùng với mẹ, nấu cơm cho mẹ, giúp mẹ đi lại, đưa mẹ đến bác sĩ. Bây giờ công việc của tôi đã hết, và tôi chỉ có một mình.

Tôi nghe tiếng cửa nhà thờ mở ra phía sau lưng mình. Tiếng những bước chân vội vã. Một thanh niên hốt hải chạy tới, nhìn quanh và ngồi xuống cạnh tôi. Mặt anh ta cũng có vẻ rất đau buồn. Và bắt đầu sụt sịt.

- “Xin lỗi, tôi đến muộn” - Anh ta lúng túng giải thích mặc dù tôi chẳng cần sự giải thích nào cả. Sau vài tiếng sụt sịt nữa, anh ta ghé vào tôi hỏi thăm: “Tại sao người ta cứ gọi cô Mary là Margaret?”

- “Bởi Margaret là tên của mẹ tôi!” - Tôi cũng nói thăm lại – “Chẳng ai gọi mẹ tôi là Mary cả!”

Tôi tự hỏi là sao người này không ngồi ra một chỗ khác khi nhà thờ còn rất nhiều chỗ trống. Tại sao anh ta cứ xen vào những khoảnh khắc cuối cùng của tôi và mẹ. Mà thật ra người lạ mặt này là ai mới được?

- “Không, nhất định là không đúng rồi!” - Anh ta khẳng định. Một vài người còn lại trong nhà thờ đã quay lại nhìn tò mò. Nhưng anh ta vẫn tiếp tục thì thầm – “Cô ấy tên là Mary. Mary Peters!”

- “Không phải, mẹ tôi không phải tên như thế!”

- “Đây có phải là nhà thờ Lutheran không?”

- “Nhà thờ Lutheral ở phố dưới kia mà!”

- “Ôi!”

- “Chắc chắn anh đến nhầm đám tang rồi, thưa anh!” - Tôi bắt đầu bực mình.

Một vài người cười khúc khích. Không khí trang trọng của buổi lễ bị ngắt quãng bởi sự lúng túng vì sơ suất kỳ cục của chàng trai này làm tôi bật cười. Tôi phải lấy tay ôm mặt, tránh để người khác nhìn thấy tôi cười. Ánh mắt của mọi người đang đổ hoe vì khóc bỗng đổ dồn vào chàng trai kia làm tình huống càng trở nên hài hước hơn. Anh ta không biết nên cười hay nên khóc, lại nhìn xung quanh, và có vẻ cũng biết rằng bây giờ bỏ ra ngoài thì càng kỳ cục hơn. Tôi nghĩ nếu mẹ tôi chứng kiến cảnh này thế nào mẹ tôi cũng phì cười.

Sau khi buổi lễ hoàn toàn kết thúc, chúng tôi cùng đi ra ngoài. Chàng trai kia có vẻ vẫn còn ngượng, nói với tôi:

- “Thế nào rồi tôi cũng trở thành trò cười cho cả thành phố!”

Anh ta giới thiệu tên mình là Rick và đã lỡ đám tang của một người quen. Sau đó anh ta mời tôi đi uống cà phê để xin lỗi về tình huống trớ trêu mà anh ta đã gây ra.

Buổi chiều hôm đó bắt đầu một câu chuyện dài giữa tôi và chàng trai đến nhầm đám tang nhưng không nhầm chỗ. Năm năm sau, chúng tôi làm đám cưới tại nhà thờ ở ngoại ô. Lần này, cả hai chúng tôi cùng đến một nhà thờ, và đều đến đúng giờ.

Sau này, khi bất kỳ ai hỏi chúng tôi đã gặp nhau như thế nào, Rick luôn trả lời:

- “Mẹ của cô ấy và cô Mary, người quen của tôi, đã giới thiệu chúng tôi với nhau! Từ trên thiên đường ấy!”

Rick là món quà cuối cùng mẹ tặng cho tôi. Tôi biết rằng mẹ đã tặng tôi món quà có thể luôn ở bên cạnh tôi kể từ khi mẹ không thể...

Bức Thư Được Gửi Từ Thiên Đường

Sally đứng bật dậy khi vừa nhìn thấy bác sĩ phẫu thuật bước ra khỏi phòng mổ. Cô hỏi "Con tôi sao rồi? Nó ổn chứ? Khi nào thì tôi có thể gặp nó?". Vị bác sĩ trả lời "Xin lỗi, chúng tôi đã cố hết sức có thể".

Sally đau khổ nói "Tại sao lại để 1 đứa trẻ mang căn bệnh ung thư này, Thượng đế tại sao không phù hộ cho nó? Thượng đế, Người đã ở đâu ngay khi con trai con rất cần đến Người?"

"Một trong các y tá sẽ ra trong vài phút nữa để đưa cô đến cạnh đứa bé trong những giây phút cuối cùng này trước khi nó được chuyển đến trường Đại học", bác sĩ nói.

Sally yêu cầu cô y tá ở cạnh cô ta trong chốc lát trong khi cô chào tạm biệt đứa con. Sally đưa tay vuốt mái tóc xoắn, dày, màu hung đỏ của đứa bé. Cô y tá hỏi "Cô có muốn lấy 1 lọn tóc của cậu ấy không?". Sally gật đầu. Y tá cắt 1 lọn tóc của đứa bé và bỏ vào túi nhựa rồi trao cho Sally. Sally nói " Đó là tâm nguyện của Jimmy, nó muốn hiến thân xác cho trường Đại học để nghiên cứu. Nó nói rằng "điều đó có thể giúp được người nào đó khác", và đó là điều nó thật sự đã mong như thế. Lúc đầu tôi đã phản đối, nhưng Jimmy nói "Mẹ à, thân xác này con sẽ chẳng thể dùng để làm gì được gì nữa sau khi con chết, nhưng có lẽ nó sẽ có ích đối với đứa trẻ nào đó , giúp bạn ấy có thể ở cạnh Mẹ bạn ấy thêm được 1 ngày".

Sally nói, "Jimmy của tôi là 1 đứa trẻ có 1 tấm lòng vàng , luôn luôn nghĩ cho người khác và luôn muốn giúp đỡ người khác trong khả năng có thể của nó".

Sally rời khỏi Viện Nhi có lẽ là lần sau cùng sau khi trải qua 6 tháng ở nơi này. Lên xe, cô ấy đặt cái túi có chứa đồ đạc của Jimmy bên trong ở ghế ngồi bên cạnh. Lái xe 1 mình về nhà là điều khó khăn đối với Sally lúc này nhưng có lẽ còn đau buồn hơn khi cô sắp bước vào căn nhà trống không người đang chờ cô trở về. Cô ấy mang túi xách vào phòng Jimmy và bắt đầu lấy các chiếc xe mô hình cùng mọi thứ của Jimmy, đặt vào đúng chỗ mà trước đây thằng bé đã để. Cô ấy nằm vật ra giường và khóc đến khi chìm vào giấc ngủ mà tay vẫn ôm chặt cái gối của con.

Đến nửa đêm thì Sally giật mình tỉnh dậy và cô ấy phát hiện trên giường, cạnh bên cô nằm là 1 lá thư được gấp lại. Cô mở lá thư và đọc:

Mẹ thương, con biết Mẹ sẽ nhớ con nhiều lắm, và Mẹ đừng nghĩ rằng con sẽ quên Mẹ và không còn yêu thương Mẹ chỉ bởi vì con không có mặt để nói rằng : con yêu Mẹ. Con vẫn nghĩ đến Mẹ

hằng ngày và con sẽ thương Mẹ nhiều hơn mỗi ngày. Rồi 1 ngày nào đó, Mẹ con ta sẽ lại được gặp nhau thôi mà. Nếu Mẹ muốn nhận nuôi 1 bé trai để không phải cảm thấy vắng vẻ, bạn ấy có thể dùng phòng của con và chơi mấy thứ đồ chơi cũ của con. Nhưng nếu Mẹ muốn nuôi 1 bé gái thì bạn ấy sẽ không thích những đồ chơi như lũ con trai tụi con thích đâu, vì thế Mẹ sẽ phải mua búp bê và những thứ mà con gái thích. Đừng buồn khi nghĩ đến con, ở nơi đây con sống rất tốt. Ông và bà đã ra đón con khi con vừa đến đây và dẫn con đi tham quan khắp nơi, nhưng sẽ phải mất 1 thời gian dài để có thể đi hết các nơi ở đây Mẹ ạ. Còn các anh chị thiên thần thì rất là thân thiện và con thích nhìn họ khi họ bay, điều đó thật là thú vị...

Lời Của Con Gái Mẹ

Thời thơ ấu là một cuốn sách kỳ diệu mà những khi mệt mỏi, mỗi lần vấp ngã, tôi giở lại và thấy mình bình yên ở đó... Bởi trong đó có rất nhiều, rất nhiều trang có hình bóng mẹ. Mẹ tôi - một người mẹ bình thường như bao người mẹ khác – đã dành cho tôi trọn vẹn tình yêu thương của người, và hơn hết đây là người tôi yêu quý biết bao!

Tình yêu mẹ dành cho con giống như một bản giao hưởng không mùa, nó lặng lẽ, âm thầm và ngân mãi mãi, không bao giờ hết, càng lắng nghe càng thấy cảm động!

Sau tất cả những gì đã đến, đang đến và sẽ đến, sau tất cả những nước mắt và nụ cười, thì nơi bình yên nhất, ngọt ngào nhất, nơi tràn ngập tình yêu và sự sẻ chia chính là gia đình thân yêu.

Nhà không cần thiết phải là một nơi có mái che. “Nhà” chính là nơi có trái tim bạn – trái tim biết sống cho những người thương yêu của mình – dù bạn đang ở đâu cũng thế!

Con Nuôi

Một phụ nữ trẻ tên Mary sinh đứa con đầu lòng, và vì chồng cô đang thi hành nghĩa vụ quân sự, nên cô sang ở nhà cha mẹ ít tuần sau khi sanh con.

Ngày nọ Mary nói với mẹ mình là cô rất ngạc nhiên khi thấy tóc con mình màu hung đỏ trong khi cả cô lẫn chồng cô đều có tóc màu vàng.

Mẹ cô bèn bảo:

- Mary à, con không nhớ là tóc bố con màu hung đỏ sao?

Mary trả lời mẹ cô:

- Nhưng mẹ ơi, chuyện đó đâu có ăn nhập gì vì con là con nuôi của bố mẹ mà.

Mẹ mỉm cười, nói những lời đẹp đẽ nhất mà cô con gái bà chưa từng nghe mẹ mình nói:

- Mẹ cứ luôn quên con là con nuôi của mẹ.

Không Chịu Buông Tay

Vài năm về trước, vào một ngày mùa hè ở Florida, một cậu bé quyết định đi bơi ở con sông gần nhà. Trời thì nóng mà nước sông thì mát, cậu mừng rỡ hã hầy ào xuống, bơi ra giữa sông mà không để ý rằng một con cá sấu đang bơi lại phía sau!

Cùng lúc đó, mẹ cậu bé đang ở trong nhà và khi nhìn ra cửa sổ, bà hoảng hốt khi thấy con cá sấu tiến ngày càng gần cậu con trai hơn! Hoảng sợ tột độ, bà mẹ lao ra, nhanh gấp nhiều lần cậu bé khi cậu chạy đi bơi, vừa chạy, vừa hét gọi con trai. Nghe tiếng mẹ gọi, cậu phát hiện ra con cá sấu và bơi ngược trở lại về phía bờ. Nhưng quá muộn, đúng khi cậu bơi tới bờ thì cũng là lúc con cá sấu đớp được chân cậu! Từ trên bờ, người mẹ chậm một giây, chớp lấy cánh tay cậu. Và bắt đầu một trận kéo co không cân sức. Con cá sấu khỏe hơn người mẹ rất nhiều, nhưng người mẹ còn quá nhiều tình thương và không thể buông tay.

Lúc đó, một bác nông dân đi qua, nghe tiếng kêu cứu vội vã của người mẹ nên đã vội vã lấy một chiếc gậy to ra cùng chiến đấu với con cá sấu! Con cá sấu đánh thả chân cậu bé ra.

Sau hàng tuần, hàng tuần trong bệnh viện, cậu bé đã được cứu sống. Nhưng chân cậu có một vết sẹo rất to, trông rất khủng khiếp - bằng chứng của lần bị cá sấu tấn công.

Một phóng viên tới gặp cậu bé khi cậu đã hoàn toàn bình phục. Phóng viên này hỏi cậu bé có thể cho

xem vết sẹo được không. Cậu bé kéo ống quần lên, để lộ vết sẹo cho phóng viên chụp ảnh. Và phóng viên nọ đã nói rằng vết sẹo này cậu bé sẽ không thể nào quên!

- Không đâu, hãy nhìn tay cháu đã! - cậu bé nói rồi kéo tay áo lên. Trên tay áo của cậu là một vết sẹo to, thậm chí còn sâu hơn cùng với những vết cào xước rất đậm và kéo dài do móng tay của mẹ cậu - khi người mẹ dồn tất cả sức lực và yêu thương để giữ lại đứa con trai yêu quý. Cậu bé nói với phóng viên:

- Chính vết sẹo này cháu mới không bao giờ quên được! Và cháu tự hào về nó, tự hào vì mẹ cháu đã không chịu buông tay.

Thiên Thần Đẹp Nhất

Có một người chuyên đóng vai những nhân vật lịch sử quá cố để diễn thuyết trước quần chúng. Một ngày nọ trong vai một nhà chính trị nổi tiếng, ông đến một lớp 5 của trường để trả lời những câu hỏi của học sinh. Một học sinh giơ tay và hỏi :

- Cháu ngỡ rằng ông đã chết rồi cơ mà !

Câu hỏi này thật không bình thường và ông đã trả lời :

- Đúng là tôi đã chết vào năm 1970, lúc 84 tuổi - nhưng tôi chẳng thích việc này chút nào và tôi sẽ không lặp lại nó nữa.

Ông hỏi xem các cậu bé khác có gì thắc mắc nữa không và gọi cậu bé cuối lớp học đang giơ tay. Cậu bé hỏi :

- Ông ơi , khi ông chết lên thiên đàng ông có nhìn thấy mẹ cháu không ?

Tim ông như ngừng đập, ông chỉ kịp nghĩ duy nhất một điều: đừng để nỗi xúc động này tan biến. Một cậu bé 11 tuổi đứng trước lớp và hỏi về mẹ, hẳn sự kiện này vừa xảy ra với em hoặc đây là điều mà em quan tâm nhất trên đời. Cần phải nói một điều gì đó, diễn giả lại nghĩ, và nghe chính giọng nói của mình cất lên:

- Ông không chắc người mà ông gặp có phải là mẹ con không nhưng nếu phải thì đích xác đó là một thiên thần đẹp nhất ở trên thiên đàng.

Nụ cười xuất hiện trên khuôn mặt em khiến ông hiểu rằng lời nói của mình đã làm em bé hài lòng. Mà câu trả lời đó đến từ cõi nào ông cũng không biết nữa ,nhưng ông tin là có sự giúp đỡ nào đó từ vị thiên thần đẹp nhất kia.

Lòng Tốt Của Mẹ Đã Cho Con Nghị Lực Trong Cuộc Sống

George Washington, một trong những người anh hùng của nền độc lập Hoa Kỳ, thường được đề cao như là một người con chí hiếu.

Sau những trận chiến cam go nhất, giữa những công việc nặng nề của một nguyên thủ quốc gia, ông thường vào nhà thăm viếng và trò chuyện hàng giờ với một người mẹ già.

Một hôm, ngạc nhiên về sự gắn bó của ông đối với mình, mẹ đã đặt câu hỏi như sau: “Tại sao con chịu khó mất hàng giờ như vậy ngồi bên cạnh mẹ ?”.

Vị tổng thống vĩ đại của Hoa Kỳ đã trả lời như sau: “Thưa mẹ, ngồi bên cạnh mẹ để lắng nghe mẹ nói không phải là một việc mất thời giờ. Bởi vì, sự bình thản và lòng tốt của mẹ dạy con còn muốn tiếp tục sống”.

Thần Hạnh Phúc

Có một cậu bé muốn được gặp Thần Hạnh Phúc. Cậu bé nhét quần áo vào một chiếc balô bé xíu, cùng một hộp bánh quy và một lon nước ngọt rồi lên đường.

Đi được qua ba khu phố, cậu bé bỗng nhìn thấy một cụ già. Cụ ngồi trong công viên, nhìn chăm chăm lũ chim bồ câu. Trông bà cụ có vẻ buồn và xanh xao... Cậu bé lại gần bà cụ, lấy hộp bánh và lon nước ngọt trong balô ra mời. Bà cụ lúc đầu hơi ngại ngùng, nhưng rồi bà cũng nhận lấy những chiếc bánh và mỉm cười. Nụ cười của bà ấm áp tới mức làm cho cậu bé không thể không vui vẻ theo... Họ ngồi trong công viên cả buổi chiều, ngắm cảnh và mỉm cười, nhưng không ai nói lời nào...

Trời gần tối, cậu bé thấy mình bắt đầu mỏi và phải ra về. Bà cụ ôm lấy cậu bé trước khi cậu rời khỏi công viên. Một nụ cười tươi thay cho lời chào tạm biệt...

Khi cậu bé về đến nhà, bà mẹ rất ngạc nhiên khi nhìn thấy khuôn mặt cậu bé sáng bừng.

- Con có chuyện gì mừng rỡ thế? - Bà mẹ hỏi cậu bé.

- Hôm nay con đã tìm được Thần Hạnh Phúc. Con còn ăn trưa với bà ấy nữa! - Cậu bé hào hứng.

Cũng trong lúc đó, bà cụ trở về nhà. Con trai bà ra mở cửa và hỏi:

- Mẹ ơi, hôm nay trông mẹ có vẻ vui???

Bà cụ đáp:

- Trưa nay mẹ đã ăn bánh với Thần Hạnh Phúc. Con biết không, vị thần này trẻ hơn mẹ tưởng rất nhiều...

Hạnh phúc giản dị hơn chúng ta tưởng nhiều... đôi khi chỉ là cảm giác mình được hiểu và chia sẻ, dù chỉ trong im lặng...

Ba Chị Em

Khi mẹ mất, bố bỏ căn nhà vẫn dùng để nghỉ hè. Bố bảo chúng tôi:

- Đây các con, cứ việc đến lấy những gì mà các con thích.

Thế là chúng tôi đến lấy.

Tôi chọn bàn viết cao cao mà mẹ vẫn ngồi vào để viết thư bên cạnh cửa sổ rực nắng. Beth chọn bức tranh vẽ về căn nhà nghỉ hè. Ellen chọn bức tượng bầy ngựa bởi vì cả mẹ lẫn Ellen đều cùng chia sẻ sở thích cưỡi ngựa. Rồi chúng tôi bỏ toàn bộ những thư từ cũ, những bức ảnh đã phai màu- tất cả những kỷ niệm tập thể của một gia đình- trong các ngăn kéo vào mười hai cái hộp rồi chia nhau mỗi người giữ bốn hộp. Sau đó tôi ngồi nơi bậc cao nhất của bậc cửa nhà tôi và mở hộp đánh dấu "album". Đây đây là hình bố oai hùng trong bộ đồ hải quân, và một tấm chụp mẹ đang đứng cạnh xe hơi đầu tiên bố mẹ mua được. Lật dần những trang sau tôi có thể thấy sự lớn lên dần của một gia đình- căn nhà đầu tiên được mua, xe càng ngày càng to hơn. Rồi ở trang cuối là bức tranh chị em chúng tôi trong "áo ba chị em" giống y như nhau. Tôi gần như còn cảm nhận được tiếng sột soạt của vải và những váy lót để giữ cho váy ngoài phồng lên. Tôi còn nhớ sự thích thú của mẹ khi tìm ra áo cho chúng tôi ở tiệm bán quần áo trẻ em trong làng. Có một cái cho tôi, một cho Ellen, nhưng không có cái nào vừa cho Beth. Chúng tôi đã hồ hởi biết bao khi người chủ tiệm bảo họ có thể may cho Beth kịp có áo vào ngày lễ Phục sinh.

Khi cái áo được gửi tới, chúng tôi xúm xít quanh mẹ xem mẹ mở hộp lấy áo ra giơ lên. Tôi còn nhớ áo may bằng lụa Thụy Sĩ màu trắng có điểm từng chũn đốm màu xanh dương. Váy và cổ được viền bởi những đường chỉ xanh dương thật mảnh. Mẹ bảo:

- Màu xanh trong cho tiếp với màu mắt xanh của các con.

Chúng tôi được phép mặc thử một lần thôi để diễn tập buổi "trình diễn thời trang" cho bố xem vào tối hôm ấy. Bố vỗ tay tán thưởng nồng nhiệt khi ba chị em sắm bộ đồ mới xoay vòng trong phòng ăn. Đáp lại, tụi tôi điệu dàng cúi chào, tay hơi kéo váy lên.

Nhìn vào bức hình cũ tôi nhớ lại nắng ấm của trời xuân chiếu vào mặt ba chị em trong ngày chủ nhật Phục sinh. Chúng tôi đã không chịu mặc áo khoác để đi nhà thờ. Mặc áo khoác sẽ làm nhả áo đẹp và nhất là làm sao mọi người thấy áo ba chị em tiếp với nhau đẹp đến chừng nào?

Sau đó khi tôi đã cao lên mặc áo không vừa thì áo tôi được chuyển qua Ellen rồi lại tới Beth. Và những chiếc áo lụa điểm đốm xanh ấy đã mở đầu cho những chiếc áo tiếp nhau về sau này của ba chị em. Tôi nhớ lại những năm áo bông màu xanh, áo vàng. Bố cũng tham gia vào tinh thần ấy nên một lần sau khi đi công tác ở bang Arizona, bố đã mua về áo váy kiểu Mỹ Tây Cơ cho các cô gái của bố- tức ba chị em tôi- và cả mẹ nữa.

Đó là những váy áo tuyệt vời màu trắng với vô số hàng đăng-ten bóng, cổ và gấu váy nền trắng, váy xòe rộng cả một vòng tròn. Bố cho chạy đĩa bản "bolero" của Ravel và chúng tôi nắm tay nhau xoay vòng như điên trong phòng sinh hoạt, áo váy đăng-ten phát phới như cánh bướm. Cuối cùng chúng tôi ngã dúi vào nhau cười như nắc nẻ. Bố ngồi trong chiếc ghế bành, ngắm chúng tôi, môi nở nụ cười như bảo "đây là các cô gái của tôi".

Tôi nhớ những bộ váy áo liệp nhau từ những lần đầu chúng tôi có, nhưng tôi lại không nhớ những bộ sau cùng. Có lẽ vì về sau khi ba chị em lớn lên, mẹ đã thấy mỗi người có cá tính riêng, việc mặc tiếp với nhau không còn thích hợp, nên bà đã thôi không sắm đồ giống nhau nữa.

Đến khi chúng tôi trưởng thành, cuộc sống ba chị em đã mỗi người theo một con đường khác nhau rõ rệt, mẹ cứ lắc đầu bảo bố:

- Không hiểu tại sao mình lại có ba đứa con gái khác hẳn nhau thế nhỉ?

Bố chỉ lặng lẽ mỉm cười.

Năm đầu tiên vắng mẹ vào lễ Giáng sinh, chúng tôi biết trước là sẽ rất buồn. Tôi vẫn luôn nhớ cứ mỗi Giáng sinh bố lại tặng mẹ một chiếc áo ngủ tuyệt đẹp- dài và bóng mượt. Giáng sinh năm mẹ mất cây Noel vẫn được trang hoàng rực rỡ nhưng không còn hộp "Mộng Đẹp" để ở gốc cây. Vì các con chúng tôi cố ra vẻ vui vẻ nhưng những món điểm tô nho nhỏ mà mẹ- bà ngoại các con chúng tôi- vẫn thêm vào thì nay đã thiếu vắng.

Thình lình Ellen lôi từ sau cây Noel ra ba hộp quà màu trắng giống y hệt nhau. Trên nắp hộp có dòng chữ rần rỏi do tay bố viết:

- Quà do chú lùn đêm Giáng sinh tặng. Chúng tôi mở hộp quà ra. Đó là ba áo ngủ bằng lụa flannel đỏ tiếp với nhau.

Nhảy lên vì sung sướng, chúng tôi lôi áo ra khỏi lớp giấy bao trong hộp, chạy đi thay áo. Khi chúng tôi quay trở lại thì bố đã cho chạy đĩa bản "bolero" quen thuộc và thế là ba chị em lại nắm tay nhau nhảy quay cuồng. Nhạc càng cuồng nhiệt chúng tôi càng quay nhanh không hề để ý đến những đôi mắt mở to đầy ngạc nhiên của các ông chồng và những cái miệng há hốc của lũ con.

Nhớ lại, tôi vẫn còn thấy tức cười về cảnh ba bà mặc áo đỏ nhảy như điên giữa đồng hộp mở la liệt. Và khi tiếng chập choạng ồ lên chấm dứt bản nhạc thì cũng là lúc ba chị em ngã dúi vào nhau, cười phá lên như nắc nẻ; trong khi các ông chồng thì lắc đầu không thể tin vào mắt mình, lũ con thì gập

bỏ ra cười, còn bố thì lại mỉm cười, nụ cười "đây là các cô gái của tôi".

Mẹ đã không bao giờ có thể ngờ là mẹ đã tạo ra một truyền thống gia đình.

Ước Mơ Của Mẹ

Tôi là giáo viên dạy nhạc bậc tiểu học. suốt 30 năm trong nghề, ngoài giờ lên lớp ở trường tôi thường nhận dạy piano tại gia cho các em theo yêu cầu của phụ huynh. Thú thật, không phải lúc nào công việc cũng hứng thú, nhất là khi bạn gặp những “thần đồng” sinh ra từ cao vọng của cha mẹ chúng. một năm nọ, có cậu bé tên bobby tự tới nhà rồi xin học. Lúc đó bobby đã 11 tuổi. Tôi toan từ chối vì tuổi đó mới bắt đầu học đàn piano là đã muộn. nhưng bobby cứ năn nỉ... sau tôi siêu long khi nghe chú bé nói rằng ước mơ của cả đời mẹ chú là con trai của mình trở thành một nghệ sĩ dương cầm. bobby trở thành học trò của tôi.

Tuy nhiên, ngay từ buổi học đầu tiên tôi đã hiểu ra rằng mình đã vác một gánh nặng vào thân. Bobby rất chăm chỉ nhưng xem ra không có nhiều triển vọng trên con đường âm nhạc. thụ cảm nhạc và tiết tấu của bobby rất kém. thế nhưng, sự chán nản của tôi được xoa dịu phần nào khi thấy chú bé nhẫn nại thực hiện mọi yêu cầu của tôi. thỉnh thoảng, tôi không kiềm nổi bức bối, buông lời cáu gắt, thậm chí cầm thước gõ vào tay bobby. Chú bé chỉ ngước mắt nhìn tôi và rồi tiếp tục cặm cụi bên phím đàn.

Tháng ngày trôi qua, trái với dự đoán của tôi, bobby vẫn chăm chỉ dự các buổi học. Mỗi khi bị tôi mắng cậu bé chỉ làm bầm: “ một ngày kia mẹ sẽ được nghe mình đàn”. Bằng kinh nghiệm, tôi biết chắc bobby không thể trở thành nhạc công. Tôi thậm chí trách móc mẹ bobby. Ép đứa con không có năng khiếu nhạc này học đàn làm gì ?

Buổi trình diễn cuối khóa, lần lượt các học trò tôi đã lên sân khấu, nhưng không thấy giáng bobby đâu. Tôi đang khấp khởi mừng vì bớt đi một tiết mục kém thì bobby thần thờ đi vào, mắt đỏ hoe sưng húp, tóc tai bù xù, quần áo xộc xệch. Tôi không thể hiểu nổi tại sao có người mẹ lại để con mình ăn mặc đầu tóc như thế khi bước lên sân khấu. Nhưng không kịp nữa rồi, đành cứ mặc bobby, miễn chuyện này qua cho nhanh. Nhưng kỳ lạ thay ! Hợp âm đầu tiên vang lên đã hút hồn tôi. Bobby chơi một bản nhạc buồn do cậu tự chọn mà tôi cũng chưa từng tập cho cậu. Nó đòi hỏi những kỹ thuật cao hơn những gì mà bobby đã học. đầu là tiếng đàn của trẻ con, nhưng nó có hồn, lúc ai oán , khi ào ạt. Khi hợp âm cuối cùng lắng xuống, toàn thể hội trường đứng dậy vỗ tay rầm rầm. bobby lập tức đứng

dậy tiến lại gần Micro: “ mẹ thích bản nhạc này không”, cậu bé hỏi. Ai nấy ngơ ngác nhìn quanh cố tìm ai là mẹ của bobby. Sợ cậu bé làm điều thất thố, từ trong cánh gà tôi vội chạy ra kéo tay bobby. Một người đàn ông- sau này tôi biết đó là nhân viên bảo trợ xã hội có nhiệm vụ thấp từng cậu bé-len đến bên tôi nói khẽ: “ mẹ bobby bị điếc. Cả đời bà chỉ mong được nghe tiếng đàn của con. Bà vừa qua đời sang nay vì bệnh ung thư và không kịp đến xem con trai biểu diễn”.

Bài Học Của Mẹ

“Phần quan trọng nhất trong cơ thể của mỗi chúng ta là gì?”

Đó là câu hỏi mà mẹ đã hỏi tôi lâu lắm rồi, và cũng đã nhiều lần lắm tôi chưa tìm lời giải thích xác đáng để thuyết phục được mẹ.

Khi còn là cô bé, tôi cho rằng đôi tai là quan trọng nhất vì chúng thật sự cần thiết để tôi lắng nghe tiếng giảng bài của thầy giáo và những âm thanh xung quanh mình.

- Không phải như thế, con gái - mẹ nói - Rất nhiều người mất thính lực vẫn sống và làm việc được đó thôi.

Vài năm sau đó tôi cho rằng đôi mắt là câu trả lời hoàn hảo nhất, nhưng mẹ vẫn không đồng ý bởi, theo mẹ, nhiều người khiếm thị vẫn thành công trong học tập và công việc.

Thời gian trôi qua, tôi đã bắt đầu trưởng thành những lời giải đáp cho câu đố của mẹ vẫn còn để ngỏ. Mẹ tôi sau đó cũng đã hỏi tôi vài lần nhưng những gì tôi nhận được từ mẹ là cái vuốt đầu an ủi và cái mỉm cười nhẹ nhàng.

Năm ngoái, ông nội tôi qua đời. Tất cả mọi người đều đau buồn và ai cũng khóc. Thậm chí bố tôi cũng khóc, và đó là lần thứ hai tôi nhìn thấy bố khóc. Trong ngày đưa tang ông, mẹ đến bên tôi và nói: “Con đã biết phần nào là quan trọng nhất hay chưa?. Tôi thật sự bất ngờ khi mẹ hỏi vào lúc này,mặc dù tôi biết câu hỏi đầy ý nghĩa này của mẹ vẫn chưa được tôi giải đáp.

Mẹ nhìn khuôn mặt bối rối của tôi: “Câu hỏi này rất quan trọng. Nó cho con biết con vẫn đang tồn tại trong cuộc đời này. Mỗi câu trả lời trước kia của con đều không làm hài lòng được mẹ nhưng hôm nay

mẹ muốn con ghi nhớ bài học này?.

Mẹ nói trong nước mắt: “Đó là đôi vai?. Nhìn về mặt ngạc nhiên của tôi, mẹ tiếp tục: “Khi một người bạn hay một người yêu quý nào đó của con đau buồn, hoặc cần một điểm tựa để dựa đầu vào đó mà khóc. Và đôi vai của con sẽ giúp được họ. Mỗi người đều cần có một bờ vai của ai đó để khóc một vài lần trong cuộc đời. Mẹ chỉ hy vọng xung quanh con có đủ tình thương yêu và những bờ vai ấm áp để con có thể dựa vào mỗi khi con cảm thấy cần thiết. Điều quý giá nhất trong mỗi chúng ta không phải là chỉ nghĩ riêng cho bản thân chúng ta, mà là một sự cảm thông với những vết thương của những người xung quanh ta. Mọi người có thể quên những gì con nói....., quên những gì con làm....., nhưng mọi người sẽ không bao giờ quên được bờ vai của con đã từng gánh vác những đau khổ và mất mát của họ.

Học Cách Lắng Nghe

Nửa đêm. Chuông điện thoại reo vang làm người mẹ thức giấc. Như chúng ta biết, ai nghe điện thoại reo lúc nửa đêm cũng bực mình nhìn đồng hồ và lẩm bẩm... Nhưng buổi đêm đó thì khác, người mẹ ấy cũng khác.

Nửa đêm. Những ý nghĩ lo lắng bỗng tràn đầy trong đầu óc của người mẹ. Và người mẹ nhắc máy "Alô?. Bỗng bà nghĩ đến con gái mình. Bà nắm ống nghe chặt hơn và nhìn về phía người bố, lúc này đã tỉnh dậy xem ai đã gọi điện cho vợ mình.

- Mẹ đấy ạ? - Giọng nói trên điện thoại cất lên, như đang thì thầm, rất khó đoán là người gọi bao nhiêu tuổi, nhưng chắc chắn là cô gái đó đang khóc. Rất rõ. Giọng thì thầm tiếp tục:

- Mẹ, con biết là muộn rồi. Nhưng đừng nói ... đừng nói gì, để con nói đã. Mẹ không cần tra hỏi đâu, đúng con vừa uống rượu. Con mới ra khỏi đường cao tốc và...

Có cái gì đó không ổn. Người mẹ cố im lặng...

- Con sợ lắm. Con chỉ vừa mới nghĩ là mẹ có thấy đau lòng không nếu một cảnh sát đến cửa nhà mình và bảo con đã chết vì tai nạn. Con muốn... về nhà. Con biết, một đứa con gái bỏ nhà đi quả thật là hư hỏng. Con biết có thể mẹ lo lắng. Lẽ ra con nên gọi cho mẹ từ mấy ngày trước, nhưng con sợ... con sợ...

Người mẹ nắm chặt ống nghe, nuốt tiếng nấc. Người mẹ nén những cái nhói lên đau đớn tận trong tim. Khuôn mặt con gái bà hiện rõ ràng ngay trước mặt bà. Bà cũng thì thầm: "Mẹ nghĩ...."

- Không! Mẹ để con nói hết đã! Đi mẹ!

Giọng cô gái năn nỉ, lúc này giọng cô gái như một đứa trẻ không được che chở và đang tuyệt vọng. Người mẹ đành dừng lại, và bà cũng đang nghĩ xem nên nói gì với con. Giọng cô gái tiếp:

- Con là đứa hư hỏng, mẹ ạ! Con trốn nhà! Con biết con không nên uống rượu say thế này, nhưng con sợ lắm, mẹ ơi! Sợ lắm...

Giọng nói bên kia lại ngắt quãng bởi những tiếng nấc. Người mẹ che miệng, mắt đầy nước. Tay người mẹ chạm vào ống nghe điện thoại làm vang lên tiếng "cạch", nghe như tiếng đặt máy, cô gái vội kêu lên:

- Mẹ còn nghe con không ? Con xin mẹ đừng đặt máy!

- Con cần mẹ, con thấy cô đơn lắm!

- Mẹ đây, mẹ sẽ không đặt máy đâu – Người mẹ nói.

- Mẹ ơi, con lẽ ra phải nói với mẹ. Con biết lẽ ra con phải nói với mẹ. Nhưng khi mẹ nói chuyện với con, mẹ chỉ luôn bảo con là phải làm gì. Mẹ nói mẹ đã đọc hết quyển sách tâm lý và biết cách dạy con, nhưng tất cả những gì mẹ làm là chỉ bắt con nghe thôi. Mẹ không nghe con. Mẹ không bao giờ để con nói với mẹ là con cảm thấy ra sao. Cứ như là cảm giác của con chẳng quan trọng gì vậy. Có phải vì mẹ nghĩ mẹ là mẹ của con và mẹ biết hết mọi lời giải đáp không ? Nhưng đôi khi con không cần những lời giải đáp. Con chỉ cần một người lắng nghe con...

Người mẹ lặng đi. Bà nhìn những quyển sách tâm lý bà để ở đầu giường.

- Mẹ đang nghe con – Người mẹ thì thầm.

- Mẹ ơi, khi ở trên đường cao tốc, con không điều khiển nổi xe nữa. Con nhìn thấy một cái cây to chắn đường con. Con muốn đâm vào nó. Nhưng con cảm thấy như con đang nghe mẹ dạy rằng không thể lái xe khi vừa uống rượu. Cho nên con dừng lại đây. Mẹ ơi, vì con vẫn còn... muốn về nhà – Cô gái dừng lại một chút – con đi về nhà đây, mẹ, cho con về, mẹ nhé?

- Không – người mẹ vội ngắt lời, cảm thấy cơ thể như đông cứng lại – con ở yên đó! Mẹ sẽ gọi một

chiếc taxi đến đón con. Đừng tắt máy, hãy nói chuyện với mẹ trong khi chờ taxi đến.

- Nhưng con muốn về ngay, mẹ ơi...

- Nhưng hãy làm điều này vì mẹ, hãy chờ taxi đi, mẹ xin con.

Người mẹ thấy cô gái im lặng. Thật đáng sợ. Không nghe cô trả lời. Người mẹ nhắm mắt, thầm cầu nguyện trong khi người bố đi gọi một chiếc taxi.

Cô gái im lặng rất lâu nhưng cô không tắt máy và người mẹ cũng vậy.

- Có taxi rồi mẹ ạ! - Tiếng cô gái bỗng vang lên và có tiếng xe ô tô dừng lại. Người mẹ bỗng thấy nhẹ nhõm hơn. - Con về nhà ngay đây, mẹ nhé!

Có tiếng "tích", có lẽ là tiếng tắt máy điện thoại di động. Rồi im lặng.

Người mẹ đứng dậy, mắt nhòe nước. Bà đi vào phòng cô con gái 16 tuổi. Người bố đi theo, và hỏi:

- Em có nghĩ là cô bé đó sẽ biết là cô đã gọi nhầm số điện thoại ?

Người mẹ nhìn đứa con gái đang ngủ ngon trên giường, và trả lời:

- Có lẽ cô bé đã không gọi nhầm...

- Bố mẹ làm gì thế ? - Giọng ngái ngủ của cô con gái cất lên khi cô mở mắt và thấy bố mẹ đứng cạnh giường mình.

- Bố mẹ đang tập... - Người mẹ trả lời.

- Tập gì ạ ? – Cô bé lẩm bẩm, gần như lại chìm vào giấc ngủ.

- Tập lắng nghe – Người mẹ nói thầm và vuốt tóc cô con gái...

Con Yêu Mẹ

Người mẹ mệt mỏi trở về từ cửa hàng sau một ngày làm việc dài đằng đẵng, kéo lê túi hàng trên sàn

bếp. Đang chờ bà là đứa con trai tên David lên 8 tuổi, đang lo lắng kể lại những gì mà em nó đã làm ở nhà: "... lúc con đang chơi ngoài sân còn bố đang gọi điện thoại thì Tom lấy bút chì màu viết lên tường, lên chính tờ giấy dán tường mới mà mẹ dán trong phòng làm việc ấy! Con đã nói với nó là mẹ sẽ bực mình mà!".

Người mẹ than thở rồi nhướn lông mày: "Bây giờ nó đâu?". Thế rồi bà bỏ hết hàng ở đó, sai bước vào phòng của đứa con trai nhỏ, nơi nó đang trốn. Bà gọi cả tên họ của đứa bé, mà ở các nước phương Tây, khi gọi cả tên lẫn họ như thế này là thường thể hiện sự tức giận. Khi bà bước vào phòng, đứa bé run lên vì sợ, nó biết sắp có chuyện gì ghê gớm lắm. Trong 10 phút, người mẹ nguyên rửa con, là bà đã phải tiết kiệm thế nào và tờ giấy dán tường đất ra sao! Sau khi rên rỉ về những việc phải làm để sửa lại tờ giấy, người mẹ kết tội đứa con là thiếu quan tâm đến người khác. Càng mắng mỏ con, bà càng thấy bực mình, cuối cùng bà ra khỏi phòng con, cảm thấy cáu đến phát điên!

Người mẹ chạy vào phòng làm việc để xác minh nỗi lo lắng của mình. Nhưng khi nhìn bức tường, đôi mắt bà tràn ngập nước mắt. Những gì bà đọc được như một mũi tên xuyên qua tâm hồn người mẹ. Dòng chữ viết: "Con yêu mẹ" được viền bằng một trái tim!

Và giờ đây bao thời gian trôi qua, tờ giấy dán tường vẫn ở đó, y như lúc người mẹ nhìn thấy, với một cái khung ảnh rỗng treo để bao bọc lấy nó. Đó là một sự nhắc nhở đối với người mẹ, và với tất cả mọi người: Hãy bỏ một chút thời gian để đọc những dòng chữ viết trên tường!

Tình Mẹ

Một cậu bé mời mẹ tham dự buổi họp phụ huynh đầu tiên ở trường tiểu học. Điều cậu bé sợ đã thành sự thật, mẹ cậu bé nhận lời.

Đây là lần đầu tiên bạn bè và giáo viên chủ nhiệm gặp mẹ cậu bé và cậu rất xấu hổ về vẻ bề ngoài của mẹ mình. Mặc dù cũng có dáng vẻ của một người phụ nữ đẹp, nhưng có một vết sẹo lớn che gần hết toàn bộ mặt bên phải của cô.

Cậu bé không bao giờ muốn hỏi mẹ mình tại sao bị vết sẹo lớn vậy.

Vào buổi họp mặt, mọi người có ấn tượng rất đẹp về sự dịu dàng và vẻ đẹp tự nhiên của người mẹ mặc cho vết sẹo đập vào mắt, nhưng cậu bé vẫn xấu hổ và giấu mình vào một góc tránh mọi người. Ở

đó, cậu bé nghe được mẹ mình nói chuyện với cô giáo. Khi các cô giáo hỏi nguyên nhân nào khiến bà mang vết sẹo lớn như thế trên mặt. Người mẹ trả lời, "Khi con tôi còn bé, nó đang ở trong phòng thì bất chợt lửa bốc lên. Mọi người đều sợ không dám vào vì ngọn lửa đã bốc lên quá cao, thế là tôi chạy vào. Khi tôi chạy đến chỗ thằng bé, tôi thấy một xà nhà đang rơi xuống người nó và tôi vội vàng lấy mình che cho nó. Cú va đập quá mạnh nên tôi đã ngất xỉu nhưng thật may mắn khi một người lính cứu hỏa đã xông vào và cứu cả hai mẹ con tôi". Người mẹ chạm vào vết sẹo nhẵn nhúm trên mặt, khẽ nói: "Vết sẹo này không chữa được nữa, nhưng cho tới ngày hôm nay, tôi chưa hề hối tiếc về điều mình đã làm".

Đến đây, cậu bé chạy ra khỏi chỗ nấp của mình về phía mẹ, nước mắt lưng tròng. Cậu bé ôm chặt lấy mẹ và cảm nhận được sự hy sinh lớn lao mẹ đã dành cho mình. Suốt buổi hôm đó, cậu không lúc nào rời bàn tay mẹ.

Cám Ơn Mẹ

Khi bạn lên một, mẹ chăm sóc bú mớm cho bạn. Bạn cảm ơn mẹ bằng cách quấy khóc suốt đêm.

Khi bạn lên hai, mẹ dạy bạn chập chững tập đi. Bạn cảm ơn mẹ bằng cách chạy thật xa khi mẹ gọi.

Bạn lên ba, mẹ sửa soạn cho bạn những bữa ăn ngon với tất cả lòng yêu thương. Bạn cảm ơn mẹ bằng cách hát tung thức ăn xuống sàn.

Bạn được bốn tuổi, mẹ cho bạn những mẩu bút chì. Bạn cảm ơn mẹ bằng cách tô vẽ lung tung lên bàn ăn.

Bạn được năm tuổi, mẹ mặc cho bạn thật đẹp để đi nghỉ. Bạn cảm ơn bằng cách rơi tôm vào vũng nước bẩn.

Khi bạn được sáu tuổi, mẹ dẫn bạn đến trường. Bạn cảm ơn mẹ bằng cách gào toáng lên: "Không đi! Không đi!"

Khi bạn được bảy tuổi, mẹ mua cho bạn một quả bóng. Bạn cảm ơn bằng cách ném nó vào cửa kính nhà bên.

Khi bạn tám tuổi, mẹ cho bạn một que kem. Bạn cảm ơn bằng cách để kem dây bẩn đầy váy áo.

Khi bạn chín tuổi, mẹ cho bạn học đàn piano. Bạn cảm ơn bằng cách chẳng khi nào màng đến việc luyện tập.

Khi bạn tròn mười tuổi, mẹ luôn mang bạn theo cùng, từ sân chơi thể thao đến những bữa tiệc sinh nhật. Bạn cảm ơn bằng cách nhảy ra khỏi xe chẳng thềm ngoái đầu nhìn lại bao giờ.

Khi bạn mười một tuổi, mẹ dẫn bạn và cả bạn bè đi xem phim. Bạn cảm ơn bằng cách đòi ngồi ở dãy ghế khác.

Khi bạn mười hai, mẹ khuyến cáo bạn không được xem một vài chương trình truyền hình. Bạn cảm ơn bằng cách chờ cho mẹ đi khỏi là xem cho thỏa thích.

Khi bạn mười ba, mẹ muốn tự cắt tóc cho bạn. Bạn cảm ơn bằng cách nói rằng mẹ không khéo tay gì cả.

Khi bạn mười bốn, mẹ cho bạn được đi cắm trại hè cả tháng dài. Bạn cảm ơn bằng cách quên không viết cho mẹ một dòng nào.

Khi bạn mười lăm, mẹ chỉ mong được ôm con khi từ sở làm trở về. Bạn cảm ơn bằng cách luôn khóa cửa phòng riêng im im.

Khi bạn mười sáu, mẹ dạy bạn lái xe. Bạn cảm ơn bằng cách giành lấy xe mỗi khi có dịp.

Khi bạn mười bảy, mẹ đang chờ một cuộc gọi quan trọng. Bạn cảm ơn bằng cách gọi phone cho bạn bè suốt tối.

Khi bạn mười tám, mẹ sung sướng reo to ở lễ tốt nghiệp trung học của bạn. Bạn cảm ơn bằng cách mãi vui chơi với bè bạn đến tận sáng hôm sau mới trở về.

Khi bạn mười chín, mẹ trả tiền học phí cho bạn, chở bạn đến tận trường đại học, mang vác giỏ xách cho bạn đến tận ký túc xá. Bạn cảm ơn bằng cách chào mẹ tí bên ngoài cổng để khỏi phải xấu hổ trước bạn bè.

Khi bạn đã hai mươi, mẹ dò hỏi bạn có để ý đến ai chưa. Bạn cảm ơn bằng cách trả lời: "Đó không phải là việc của mẹ".

Khi bạn hai mươi mốt, mẹ gợi ý một vài nghề nghiệp chuẩn bị cho tương lai. Bạn cảm ơn bằng cách đáp lại rằng: "Con không muốn làm nghề giống mẹ".

Khi bạn hai mươi hai tuổi, mẹ ôm chặt bạn trong lễ tốt nghiệp đại học. Bạn cảm ơn bằng cách hỏi xem mẹ có thể thưởng bạn một chuyến du lịch châu Âu.

Khi bạn hai mươi ba, mẹ sắm sanh vật dụng cho căn hộ riêng của bạn. Bạn cảm ơn bằng cách nói với bạn bè chúng thật xấu xí.

Khi bạn hai mươi bốn, mẹ gặp mặt người bạn đời tương lai của bạn và hỏi han bạn về kế hoạch mai sau. Bạn cảm ơn bằng cách nổi cáu rên rĩ: "Thôi mà, mẹ, xin mẹ...".

Khi bạn hai mươi lăm, mẹ giúp bạn trang trải chi phí tiệc cưới, và mẹ vừa khóc vừa nói rằng mẹ yêu bạn biết chừng nào. Bạn cảm ơn bằng cách đi hưởng tuần trăng mật một vòng đất nước.

Khi bạn đã ba mươi, mẹ gọi điện cho bạn để khuyên bảo về chuyện con cái. Bạn cảm ơn bằng cách trả lời: "Thời nay mọi việc đã khác xưa!"

Khi bạn bốn mươi, mẹ gọi điện cho bạn để nhắc nhở sinh nhật của một người họ hàng. Bạn cảm ơn bằng cách nói rằng bạn đang bận rộn ghê lắm.

Khi bạn năm mươi, mẹ cảm thấy tuổi già cần được sự chăm nom của con cái. Bạn cảm ơn bằng cách đọc cho mẹ nghe về gánh nặng cha mẹ già đối với con cái như thế nào.

Và rồi, một ngày, mẹ đi xa. Và mọi điều bạn chưa kịp làm như một cái gì thật khủng khiếp dội vào tim bạn.

Nếu mẹ vẫn còn, đừng bao giờ quên yêu mẹ hơn bao giờ hết...

Nếu mẹ không còn nữa, hãy luôn nhớ đến tình yêu vô điều kiện của mẹ và hãy mãi khắc ghi... Hãy luôn kính yêu mẹ, bởi vì chúng ta chỉ có duy nhất mẹ trong đời.

Nụ Cười Của Người Mẹ

Khó có thể hình dung được một phụ nữ gầy gò với một chiếc xeng cùn dưới cái nắng như thiêu lại có thể đào ao nuôi cá được. Câu chuyện kể về niềm tin và tình yêu vô bờ bến của người mẹ dành cho con.

Ngôi làng nơi tôi được cử tới công tác nằm lọt trong một thung lũng vùng trung Zaire. Làng chỉ toàn những túp lều lá lụp xụp, dân chúng già trẻ lớn bé đều đi chân trần. Thế kỷ 20 dường như đã lướt qua và bỏ quên ngôi làng này. Ở đây thay cho diêm quẹt người ta dùng đá và bùi nhùi để lấy lửa.

Nhiệm vụ tôi được giao khi tới đây là giúp người dân tìm cách cải thiện chế độ dinh dưỡng. Người đầu tiên tới gặp tôi là một phụ nữ. Chị ta cao và khăng khiu như một cây củi. Tuy mới xấp xỉ 30 tuổi nhưng khuôn mặt chị khắc khổ nhăn nheo. Chồng chết, người phụ nữ này đầu tắt mặt tối nuôi ba đứa con. "Cô làm ơn chỉ cho tôi cách nuôi cá. Các con tôi cần có cá ăn, có áo mặc", người phụ nữ khẩn khoản. "Được", tôi đáp "Nhưng trước tiên chị phải đào ao". "Sẽ có ao", người phụ nữ đáp. "Chị làm cách nào để đào ao? Ở đây làm gì có xe xúc", tôi nói. "Tôi dùng thứ này", người đàn bà đáp và chìa cho tôi xem chiếc xẻng cùn.

Đào ao bằng xẻng! Mà lại chỉ có một người làm! Tôi không tin là người phụ nữ này làm được. Bạn cứ tưởng tượng mà xem: Đầu tiên, bạn phải nhấc cho xẻng ngập xuống đất cho tới tận cán, sau đó bẩy xẻng đất lên, hất (hoặc bốc, gánh hay bê tùy ý) xẻng đất đó ra xa ít nhất là 10m để đắp lên thành bờ ao. Kiến thức toán học cho tôi biết rằng, để đào được một cái ao cỡ nhỏ bạn sẽ phải thực hiện ít nhất 50.000 xẻng đất đầy vun. Nếu không, bạn sẽ phải còng lưng đào gấp đôi. Con đường thoát khỏi nghèo nàn của một người phụ nữ Phi châu quả chẳng dễ dàng chút nào.

Đối với tôi, mỗi lần ghé qua kiểm tra công việc đào ao của người phụ nữ nọ là một lần tim tôi nhói đau. Dưới trời nắng như đổ lửa, chị ta vẫn miệt mài đào từng xẻng đất. Nhìn bàn chân gầy guộc, đen nhẻm và nứt nẻ của chị đập chiếc xẻng ngập xuống đất, nhìn bộ váy áo vá chằng vá đụp của chị, nhìn ba đứa con chị ngồi núp nắng dưới mấy tàu lá chuối bị gió quạt rơi tả, tôi cảm thấy mình như có lỗi. Một hôm, cảm lòng không nổi, tôi bảo: "Chị để tôi làm giúp xem sao". "Ồ không, Sara. Công việc này quá nặng đối với cô", người phụ nữ đáp. "Thì chị cứ nghỉ tay một lúc đi", tôi nói. Chị ta nhún vai đưa cho tôi chiếc xẻng.

Tôi bắt đầu đào. Đạp xuống, hất lên. Tốt. Tiếp tục đạp xuống, hất lên. Tôi vừa làm vừa thầm đếm. Dường như công việc không nặng nhọc như tôi tưởng. Vài phút sau, tôi bắt đầu thở dốc, mắt tôi hoa lên trước ánh nắng mặt trời châu Phi. Mồ hôi ướt sũng áo. Ôi giá mà tôi đánh trần được như đám đàn ông thì tôi đã làm từ lâu rồi! "Thôi, cô để tôi làm", người phụ nữ nói. "Không. Chị để tôi". Phải, nếu tôi không ra tay, làm sao nói được dân làng?

Đào chừng 20 phút, chân tay tôi rã rời không chịu nghe lệnh của tôi nữa. Nhưng tôi vẫn cố, dù ít dù nhiều. Chừng được một tiếng đồng hồ, tôi đành buông xẻng, ngồi phịch xuống đất thở hồng hộc. Người

phụ nữ nhặt lấy xẻng tiếp tục đào. Lầm lì không nói lấy một lời, nhưng tôi thấy rõ lòng quyết tâm của chị ta thật đáng nể.

Sáng hôm sau gặp lại, tôi thấy bàn tay người phụ nữ bông rộp. "Chị nên nghỉ ít bữa kéo chị bệnh mất", tôi khuyên. "Không. Tôi phải đào xong cho kịp trước khi mưa xuống. Tôi quen rồi", chị đáp. Cứ thế, ngày qua ngày, tuần nối tiếp tuần, chả mấy chốc đã là nửa năm. Cái ao đã thành hình, một chiều chừng chục mét, chiều kia gấp đôi. Mùa mưa xích đạo tuôn như trút nước. Thay vì phơi nắng, người phụ nữ lại lóp ngóp dưới mưa khơi mương cho nước chảy vào ao.

Tôi đã cùng chị run rẩy thả lúa cá đầu tiên xuống ao. Sáu tháng sau, chúng tôi mừng nhảy chân sáo reo hò như trẻ con bên bờ ao khi mẻ cá đầu tiên cân nặng 97 ký. Buổi trưa hôm đó, bên bếp lửa trong căn lều của mình, chị lặng lẽ ngắm ba đứa con bu lấy mấy con cá nướng. Trên gương mặt đen đui nhăn nhoe nhưng đầy nghị lực của chị, lần đầu tiên từ khi quen nhau tôi thấy thấp thoáng một nụ cười.

Khi...

Khi đứng trên mảnh đất sắp trồng tía, tôi nhìn thấy những hạt giống người ta sẽ gieo và trồng tía sau những vụ mùa. Còn các con của tôi, chúng nhìn thấy những bông hoa rực rỡ có cánh trắng muốt, mịn màng mà chúng sẽ hái để tặng mẹ.

Khi có một người say rượu cười với tôi trên đường, tôi thấy đó là một gã đàn ông bản thủ, hơi hám có lẽ đang rất cần tiền và tôi vội nhìn đi chỗ khác. Các con tôi lại thấy một người đang cười với chúng và chúng đáp lại bằng một nụ cười.

Khi nghe bản nhạc tôi hằng yêu thích, tôi ngồi lặng lẽ và hưởng thụ một mình. Các con tôi rủ nhau nhảy theo điệu nhạc, chúng hát to thành lời và đôi khi còn tự đặt lời hát mới cho mình.

Khi gió đang thổi vào mặt tôi, tôi căng mặt về phía gió thổi và cảm thấy gió đang làm rối tóc và kéo tôi đi chậm lại. Các con tôi thì nhắm mắt, giang rộng hai tay, mơ bay theo gió, ngã lăn ra đất và cười vang.

Khi tôi bước qua vũng sinh, tôi thấy đôi giày bê bết bùn và tấm thảm sẽ bị bôi bẩn. Các con tôi lại thấy những cây cầu mà chúng sẽ xây bằng bùn, bắc qua những dòng sông nhỏ và chúng say mê chơi với

những con giun dễ thương đang sống trong vũng sinh bùn ấy.

Tôi thường băn khoăn về những điều mà tôi dạy các con - những điều mà chúng tôi ít làm theo - những điều mà tôi hầu như không còn tin tưởng nữa. Nhiều lần soi bóng mình qua tấm gương, tôi thấy tâm hồn trong sáng cao thượng của các con; tôi thấy mình sao ích kỷ, nhỏ nhen và tầm thường. Sao tôi, sao bạn không giữ cho mình cái nhìn trong sáng, trái tim hồn nhiên đầy mơ ước của thời thơ ấu? Và có như thế, cuộc sống sẽ tốt đẹp hơn nhiều phải không?

Hoa Cho Mẹ

Một ngày nọ, một ngôi mộ đơn sơ gần mộ cha mẹ tôi đã làm tôi chú ý. Ngôi mộ phủ nhiều hoa thường xuân. Vật trang trí đáng kể chỉ là một cây thánh giá gỗ đẽo bằng tay, trên đó khắc tên người và số tuổi: hai mươi hai tuổi. Mỗi lần đến đây, tôi đều nhận thấy ngôi mộ được chăm sóc cẩn thận. Trí tưởng tượng của tôi thêm dặt dờn thứ chuyện về con người yếu mệnh nằm dưới lòng đất kia.

Lần kia, tôi nhìn thấy người đàn ông đang bước đi xa dần ngôi mộ. Từ xa trông ông ấy có vẻ già. Tôi đoán chắc ông ấy vừa đến thăm mộ của vợ mình. Cách đây hai năm trong khi tôi dọn sạch mộ của cha mẹ mình, tôi đã nhìn thấy ông cúi gập người xuống mộ của vợ ông. Chúng tôi chào nhau rồi tiếp tục việc ai nấy làm. Thỉnh thoảng tôi lại nhìn trộm ông. Thấy ông không có dụng cụ gì để làm, tôi đề nghị cho ông mượn. Ông nhận lời với lòng biết ơn. Sau đó, chúng tôi chuyện trò với nhau và tôi hỏi đó là ngôi mộ ai vậy. Ông trả lời:

- Đây là mộ của mẹ tôi. Mẹ tôi chết trẻ năm 1912 do bị sưng phổi. Lúc ấy tôi mới được một tuổi rưỡi và thật sự chưa biết mẹ mình. Chính tôi đã làm cây thánh giá này cho mẹ. Tôi là người con duy nhất đến thăm mẹ vì mẹ không còn con cái nào khác. Cha tôi lấy vợ khác, và mẹ kể chỉ quan tâm đến các em cùng cha khác mẹ của tôi. Do đó, tôi có thói quen đến đây để chuyện trò với mẹ, cả chuyện vui lẫn chuyện buồn.

Sau đó, cuộc sống đưa tôi xa nơi đây nhưng tôi không hề quên mộ mẹ. Với tôi, ngôi mộ chính là ngôi nhà thân thương như của những người khác. Khi tôi đến đây, tôi nghĩ như trở về ngôi nhà mình. Giờ đây, tôi càng lúc càng khó đi lại hơn. Nhưng bao lâu chân tôi còn đi được, tôi vẫn đến thăm mẹ, ít nhất là hai lần mỗi năm. Tôi đã 80 tuổi, ai biết tôi còn đến đây được mấy lần nữa...

Tôi im lặng lắng nghe, sững sốt. Nước mắt tôi tự nhiên chảy tràn: lần đầu tiên tôi gặp một tình yêu

vô tư đến thế. Tôi đã may mắn hơn vì còn nhớ bao kỷ niệm vui buồn về cha mẹ mình. Nhưng ông già dễ thương này có giữ kỷ niệm nào về mẹ đâu? Có chăng là một ảnh chụp đã ố vàng của người mà người ta bảo đó là mẹ ông. Thế thôi.

Ông đã gắn bó sâu xa biết bao suốt cuộc đời khi thường xuyên đến thăm một phụ nữ trẻ mà ông chưa biết tình mẫu tử.

Chúng tôi chào nhau. Tôi thật sự xúc động vì tôi biết cuộc đời vừa trao cho tôi một món quà tuyệt vời. Nó cho tôi nhận biết tình cảm chân thành của một con người bình thường và cao thượng đối với mẹ mình. Trên đường về, tôi không ngừng suy nghĩ về chuyện này. Tôi quyết định nếu như thấy cỏ dại mọc lên bên mộ này, tôi sẽ dọn sạch ngay và chăm sóc ngôi mộ này như mộ của cha mẹ mình, thay cho người con già hiếu thảo ấy, một ngày nào đó...

9 Ân Đức Của Cha Mẹ

Sinh: người Mẹ phải khó nhọc cưu mang hơn chín tháng, chịu sự đau đớn trong lúc đẩy thai nhi ra khỏi lòng mẹ

Cúc: Nuôi dưỡng, nâng đỡ, chăm nom, săn sóc hài nhi cả vật chất lẫn tinh thần. Tình cảm rất tự nhiên nhưng gắn bó ân cần, nên khi Cha Mẹ nhìn con thêm hân hoan vui vẻ, bé nhìn Cha Mẹ càng mừng rỡ cười tươi.

Súc: Cho bú mớm, lo sữa nước cháo cơm, chuẩn bị áo xống ấm lạnh theo thời tiết mỗi mùa; trông cho con lần hồi biết cử động, điều hòa và nên vóc nên hình cân đối xinh đẹp.

Dục: Dạy dỗ con thơ động chân cất bước linh hoạt tự nhiên; biết chào kính người lớn, vui với bạn đồng hàng; tập con từ câu nói tiếng cười hồn nhiên vui vẻ. Khi trẻ lớn khôn thì khuyên răn dạy dỗ con chăm ngoan, để tiến bước trên đường đời.

*"Dạy con từ thuở còn thơ,
Mong con lanh lợi, mẹ cha yên lòng"*

Vũ: Âu yếm, nâng niu, vuốt ve, bế ẵm ... để con trẻ vào đời trong tình cảm trìu mến thân thương .

Cố: Chăm nom, thương nhớ, đoái hoài, cố cập con trẻ từ tấm bé đến khi không lớn, lúc ở gần cũng như lúc đi xa :

"Con đi đường xa cách

Cha Mẹ bóng theo hình

Ngày đêm không ngơi nghỉ

Sớm tối dạ nào khuây"

Phúc: Giữ gìn, đùm bọc, che gió, chắn mưa, nhường khô, nằm ướt, hay Cha Me quên mình chống đỡ những bạo lực bất cứ từ đâu đến, để bảo vệ cho con.

Phục: theo khả năng và tâm tính của trẻ mà uốn nắn, dạy dỗ, tìm phương pháp hướng dẫn trẻ vươn lên hợp tình đời lẽ đạo, tránh cho con bị lôi cuốn bởi tiền tài ảo vọng, vật chất và thị hiếu bên ngoài.

Trưởng: Lo lắng tận tình, đầu tư hợp lý, cho con học tập để chuẩn bị dần thân với đời; cố vấn cho con nên vợ thành chồng xứng hợp với gia phong, thế đạo. Dù không cố chấp vấn đề "môn đăng hộ đối", nhưng vợ chồng so le về tuổi tác, trình độ, sức khỏe và khả năng thu hoạch tiền tài... cũng thiếu đi phần nào hạnh phúc lứa đôi, mà tuổi trẻ thường vì tiếng sét ái tình, làm lu mờ lý trí, khi tỉnh ngộ xem như chén nước đã đổ, khó mà lấy lại đủ!

Lật Đật

Ngày tôi mới chập chững bước đi, chuyện vấp té là một điều không thể tránh khỏi. Mỗi lần vấp té, tôi vẫn thường nằm lì trên sàn nhà, chờ mẹ tới đỡ dành hoặc cho quà mới chịu ngồi dậy.

Có một lần tôi bị té khá đau, mẹ dỗ mãi vẫn không nín khóc được. Lần này không phải tôi cố tình làm nũng mà thực sự là tôi rất đau. Mẹ bỗng đứng lên, mở cái tủ nhỏ xíu vẫn hay đựng những thứ linh tinh của mẹ. Rồi mẹ đem đến trước mặt tôi một con lật đặt.

Mẹ đặt con lật đặt xuống đất, đẩy cho nó ngã lăn ra rồi nói với tôi:

- Con hãy nhìn kia, lật đặt tuy nhỏ hơn con nhưng mỗi lần bị xô ngã, nó vẫn tự đứng dậy được. Nhìn

xem con gái yêu của mẹ!

Tôi nhìn con lật đật. Đúng là khi bị xô ngã, lật đật bật dậy ngay. Tôi thích thú trước trò chơi mới và quên cả cái đau. Mẹ nhìn tôi cười dịu dàng và nói:

- Con thấy không, dù thế nào đi nữa, lật đật cũng tự đứng dậy được. Lật đật rất ngoan và mẹ tin con trai của mẹ cũng ngoan như thế.

Tôi đã nín khóc và cứ tròn xoe mắt nhìn con lật đật cứ lắc lư nhưng không bao giờ bị té. Ngày ấy tôi đã cố gắng giống như lật đật. Mỗi lần vấp té, tôi đều cố gắng bật dậy ngay. Mẹ vẫn hay gọi tôi là "Nhóc lật đật đáng yêu của mẹ".

Bây giờ bên cạnh tôi không có mẹ. Tôi đã trưởng thành và phải tự mình lo liệu hết mọi thứ. Cuộc sống không phải lúc nào cũng như ý muốn. Đôi lúc mệt mỏi, chán chường, tôi muốn buông xuôi tất cả. Nhưng hình ảnh con lật đật và những lời động viên của mẹ cứ hiện về trong tôi. Và tôi lại tiếp tục bật dậy. Không gì có thể đánh gục tôi được. Bởi tôi đã quyết tâm làm một con lật đật...

Mẹ Đã Sinh Ra Tôi Hai Lần

"Mẹ luôn có mặt mỗi khi bạn cần đến. Mẹ luôn giúp đỡ, bảo vệ, lắng nghe, khuyên bảo, động viên, khích lệ và nuôi dưỡng cả tinh thần lẫn thể xác bạn. Mẹ luôn cố gắng làm cho gia đình luôn đầy ắp tình thương yêu. Đó là những gì tôi có thể tóm tắt về hình ảnh hay đúng hơn là kỷ niệm của tôi về mẹ. Bởi trong những năm tháng ngắn ngủi mà tôi có mẹ ở bên cạnh, tôi luôn cảm thấy may mắn là mình có mẹ, nhưng tôi biết rằng chẳng có lời nào có thể diễn tả hết tình thương của mẹ với những hy sinh mà mẹ dành cho tôi. Tất cả những hy sinh đó chẳng có hy sinh nào là nhỏ cả. Tất cả đều vĩ đại. Bởi nó diễn tả tình thương trọn đầy của mẹ đối với tôi, một đứa con trai bé bỏng của mẹ.

Khi ấy, tôi vừa tròn mười chín tuổi và đang trên đường dẫn tới cái chết. Thành linh, mẹ tôi chen vào và đổi chỗ cho tôi đi ra. Mặc dầu đã năm mươi năm trôi qua nhưng tôi không bao giờ có thể quên nổi những lời cuối cùng trước khi mẹ giả từ tôi để tiếp tục bước đường dẫn tới cái chết. Tôi cũng không bao giờ quên được ánh mắt tràn ngập yêu thương và hy vọng quyện lẫn những nỗi xót xa phải chia tay. Lúc đó, mẹ tôi đã nói:

"Mẹ đã sống đủ rồi, con còn trẻ nên con cần phải sống".

Tôi nghĩ, phần lớn các đứa trẻ được sinh ra có một lần, nhưng tôi, tôi đã được sinh ra đến hai lần với cùng một người mẹ".

Kho Báu Dưới Lòng Đất

Mẹ tôi là người thích lưu giữ mọi đồ vật cũng như niềm vui thú trông trọt thừa hưởng từ ông ngoại. Sau khi cưới nhau, bố mẹ mua nhà ở California và chuyển đến sống ở đó nhưng thói quen tiết kiệm vẫn còn. Bằng xén và cuốc, khu vườn cần cỗi dần dần xanh tốt với đầy đủ những cây lê, hạnh, ôi, hoa hồng, loa kèn...

Trong nhiều năm làm việc trong vườn, mẹ đã đào một số món đồ chơi hỏng bị ai đó bỏ đi. Chú lính nhựa cầm súng đã sút hỏng, các chàng cao bồi cưỡi ngựa bị gãy chân, những viên bi rạn nứt. Phần lớn những người sẽ ném những món đồ chơi hỏng này vào sọt rác nhưng mẹ lại xem chúng như báu vật. Khi anh em chúng tôi trêu mẹ về việc này, mẹ chỉ nhẹ nhàng lắc đầu và mỉm cười.

" Các con hãy nghĩ đến ngôi nhà cũng có lịch sử riêng của chúng. Phải có con trẻ của ai đó đã từng sống và trưởng thành ở đây " - Mẹ thương bảo như thế.

Những món đồ chơi tìm được trong vườn được mẹ lau sạch bùn đất rồi nhẹ nhàng cất vào trong một hộp đựng giấy đặt trên kệ phía trên máy giặt. Năm này sang năm khác, chúng chiếm không gian và bám đầy bụi nhưng mẹ không chịu đem bỏ đi. Mẹ biết rằng có một đứa trẻ đã từng xem những chú lính nhựa, chàng cao bồi, và các viên bi này như là báu vật. Và chỉ riêng điều này cũng khiến chúng đủ tầm quan trọng để được lưu giữ.

Một ngày nọ, có một người lạ trạc tuổi trung tuần đến gõ cửa nhà chúng tôi. Ông tự giới thiệu về mình với chút bối rối:

" Tôi lớn khôn từ ngôi nhà này, tôi ra thị trấn vì tang cha và cảm thấy nhớ về quá khứ của mình. Bà có phiền nếu tôi dạo quanh ngôi nhà?" - Ông giải thích.

Mẹ thở dài biểu hiện sự thương cảm và nói:" Tôi tin rằng mình đang giữ một ít đồ vật thuộc về ông